

mer uthållande än *Il* och *Väderil*, och af inskränkta betydelse än *Vind*. *Stark*, *häftig*, *envis b.* — *Syn*. *Blåsande*, *Blåsväder*.

BLÅSTAFT, n. 3. (farm.) Svart taft, medelst pensel på ena sidan bestruket med en lösning af harts och spanska flugor i terpeninolja; brukas att uppdraga blåsor på huden.

BLÅSTARR, m. 2 sing. (bot.) Gräsart af Starrsläktet. *Carex acuta*.

BLÅSTEN, m. 2. Blå vitriol, kopparvitriol.

BLÅSTRIMMIG, a. 2. Som har blåa strimmor på ena botten af annan färg. — *Blåstrimmighet*, f. 3.

BLÅSTRUMPA, f. 4. Skämtsamt benämning på lärda fruntimmer och skriftställarinnor.

Anm. Ordet är bildadt efter det engelska *Blue Stocking*, hvilket fått förestående bemärkelse, sedan i medlet af 18:de århundradet flere lärde herrar och fruntimmer i England hade förenat sig till bildande af en klubb, der allt slags kortspel var bannlyst. Ledamöterna af denna klubb kallades *Blue Stockings*, emedan *Stillingfleth*, som var själen deruti, alltid bar blåa strumpor.

BLÅSTÅL, m. 2. En taggfenig benfisk, med långt, spetsigt hufvud, blåa strimmor längs efter kroppen och blåa fransar på buk- och stjärtfenorna. Finnes i Kattegat och Nordsjön. *Labrus lineatus*.

BLÅSTÅNG, blå's-tå'ng, m. 3. sing. Se *Klotång*.

BLÅSUGN, m. 2. Se *Blåsterugn*.

BLÅUTSLAG, n. 3. (med.) Ett slags utslag, som visar sig i form af blåsor, mestadels isolerade, af en årts till en valnöts storlek, vanligen aflånga, samt liknande de blåsor, som uppdragas medelst vesikatorier.

BLÅSVART, a. 2. Svart, men något stötande i blått.

BLÅSVÄDER, n. 3. Blåsig väderlek.

BLÅSVÄGG, f. 2. Väggan midt emot forman i masugnstället eller i en hammarhärd.

BLÅSYRA, f. 4. (kem.) En giftig syra, som fått sitt namn deraf, att den faller jernet med en skön blå färg. Kallas äfv. *Cyanvätesyra*.

BLÅSYRAD, a. 2. (kem.) 1) Förenad med blåsyra. *B-t kali*. — 2) Bildad genom förening med blåsyra. *B-t salt*.

BLÅSÄRT, f. 3. Den blåaktiga frukten af Blåsärtrådet, hvilken smäller sönder, då man klämmer den.

BLÅSÄRTTRÄD, n. 3. En större buskväxt, som finnes i Tyskland, Frankrike och Italien. *Colutea*.

BLÅTISTEL, m. 2. pl. — *tistlar*. Se *Blåkuntler*.

BLÅTÅTEL, m. 2. Se *Blåslok*.

BLÅVIFVA, f. 4. Se *Rödviuva*.

BLÅVITE, n. 4. Se *Blånad*.

BLÅÄDRIG, a. 2. Som har blåa ådror. — *Blåädrighet*, f. 3.

BLÅÖGD, a. 2. Som har blåa ögon. — *Blåögighet*, f. 3.

BLÄCK, n. 3. 1) Flytande ämne, som begagnas att skrifa, stundom äfven att rita med, vanligtvis svart, men äfven af andra färger, såsom rödt och blått. Det svarta beredes vanligtvis af galläplen, jernvitriol och gummi arabicum. Chromkalibläck är det bästa svarta, emedan det hvarken möglar eller fräter. — 2) Slemmig, svart vätska, som Bläckfisken utsprutar, då han förföljes.

BLÄCKA, v. a. 4. Fläcka eller teckna med bläck. Brukas föga ensamt. *B. ned, full*, se *Ned-*

bläcka, *Fullbläcka*. — *Bläckande*, n. 4. o. *Bläckning*, f. 2.

BLÄCKAKTIG, a. 2. Till utseendet liknande bläck.

BLÄCKKARTAD, a. 2. Till ämne och beskaffenhet liknande bläck.

BLÄCKBUTELJ, bläckbutäl'lj, m. 3. 1) Butelj, som begagnas att deruti förvara bläck. — 2) Butelj med bläck uti.

BLÄCKEN, n. 3. (bot.) Se *Aborrgräs* och *Vattenklöfver*.

BLÄCKFISK, m. 2. (nat. hist.) Ett slags blötdjur af Hufvudfotingarnes klass, hvitt med röda prickar, och med ett hvitt, svampaktigt kalkskal, som nyttjas till polering af elfenben, horn och mjukare metaller, samt säljes på apoteken under namn af *Os Sepiæ*. *Sepia officinalis*.

BLÄCKFLASKA, f. 4. 1) Flaska, hvari bläck vanligen förvaras. — 2) Flaska med bläck uti.

BLÄCKHORN, n. 3. Litet kärl af olika form, merendels af glas, men stundom äfven af porslin, jernbleck eller horn, hvaruti bläck förvaras, för att hafva till hands att doppa pennan uti vid skrifning.

BLÄCKIG, a. 2. Fläckig, nedsuddad, bestänkt med bläck.

BLÄCKPLUMP, m. 2. 1) Liten droppe af bläck, som en alltför fylld penna släpper, eller som derur sprättes, på papper eller annat föremål (bläckhorn, bord, golf, bok, o. s. v.). — 2) Sjelfva märket derefter, sedan bläcket torkat. Förkortas ofta till endast *Plump*.

BLÄCKPULVER, n. 3. 1) Ett slags pulver, hvaraf bläck fås, genom begjutning med vatten. — 2) Pulver, hvarmed bläckfläckar ertagas.

BLÄCKSPILLARE, m. 3. (skämtvis, föga brukl.) En, som utan framgång nyttjar bläck och penna. Sägnes om dåliga författare.

BLÄCKSPRUT, m. 2. Se *Bläckfisk*.

BLÄCKSUDDARE, m. 3. (skämtvis, fam.) Dålig författare.

BLÄCKSVART, a. 2. Svart som bläck. — *Syn*. Se *Svart*.

BLÅDA, v. a. 1. Aftaga blad på träd, buskar eller örter. *B. tobak*. — *Blådande*, n. 4.

BLÄDDRA, f. 4. 1) Liten luftblåsa på ytan af vatten, som kokar eller genom skakning blifvit satt i rörelse; äfv. på ytan af andra flytande ämnen. — 2) Blåsa i glas eller emalj. — 3) *B. i huden* ell. *blott b.*, se *Blemma*.

BLÄDDRA, v. n. 4. (af *Blad*) 1) Vända om flera blad efter hvarandra i bok eller handskrift. — 2) (fig.) a) Låsa fort, litet här och der i en bok, skrift; äfv. läsa oordentligt, slarvigt. *B. i böcker, i papper*. *B. i arkiver*, i der förvarade skrifter, för att söka upp något. — *B. efter*, under bläddrande eftersöka. — *B. bort*, genom bläddring i en bok, skrift, bortblanda någon viss sida, som varit uppslagen, o. s. v. — *Bläddrande*, n. 4. [Blådra.]

BLÄDDRAS, v. d. 1. eller

BLÄDDRA SIG, v. r. 4. Få bläddror på ytan, slå upp i bläddror. Sägnes om vatten och andra flytande ämnen. [Blådras.]

BLÄDDRIG, a. 2. Full med bläddror (isynn. bem. 3). [Blådrig.]

BLÄDDRING, f. 2. Handlingen, då man bläddrar. [Blådring.]

BLÄDNING, f. 2. Handlingen, då man blådar.

BLÄNDA, v. a. 4. 1) Göra blind. I *Byzantinska kejsaredömet hände ofta, att de afsatta regenterna blefvo b-de*. — 2) Träffa ögat med en så